

Márk, a Fényköpeny

**Volt egyszer egy kisfiú, Márk, aki imádott rajzolni.
Nem autókat vagy sárkányokat, hanem furcsa
jeleket, kanyarodó vonalakat és csillogó
fényfoltokat. Egy este a szekrény mélyén különös
dobozra bukkant. Még nem tudta, hogy ezzel
kezdődik mindaz, amire a város sokáig emlékezni
fog.**

A furcsa jelmez

Márk egy hétköznapi délután a szobájában turkált. Anyukája azt mondta: „Pakolj el egy kicsit!”, ő pedig morogva húzogatta ki a fiókokat.

– Jaj, mindig csak pakolás... – sóhajtott.

Ahogy félretolt egy nagy takarót a szekrény alján, koppant valami. Kop-kop. Egy lapos, poros doboz volt az.

– Ez meg honnan került ide? – dugta oda az orrát.

Lassan felemelte a tetejét. A dobozból puha, különös illatú anyag csúszott ki, mintha régi eső és napsütés bújta volna bele.

Odabent egy narancssárga felső lapult, mellkasán egy kavargó, csigavonalas jellel. Mellé hajtva ott feküdt egy hosszú, lila köpeny, egy teal színű nadrág és egy kék szemmaszk.

– Ez biztos nem anya cucca – kuncogott Márk.

Nem bírta ellenállni. Felvette az egészet, még a barna csizmáját is ráhúzta. Ahogy megigazította a köpenyt, a szobában halkan felzúgott a levegő.

Bzzzz.

Márk karján apró bizsergés futott végig.

– Hé... ez meg mi? – nézett körbe.

A jel a mellkasán halványan felvillant, mint egy alvó csillag, ami épp ébredszik.

A fény a sötétben

Aznap este hirtelen kialudtak a lámpák a házakban. Pukk, és sötét lett az egész utca.

– Elment az áram! – kiáltotta valaki a lépcsőházból.

Márk kinézett az ablakon. Lent a gyerekek a szüleikhez bújtak, páran sírtak is.

A mellkasán lévő jel gyengén lüktetett.

– Lehet, hogy... segítenem kéne? – suttogta.

Felkapta a lila köpenyt, felkúszott a lépcsőház tetejére, a kis lapos tetőre. A szél belekapott a köpenybe.

– Na jó, köpeny, ha tényleg különleges vagy, most mutasd meg! – emelte magasba a kezét.

A jel hirtelen felragyogott. A fény összegyűlt a tenyerében, és egy apró, aranyló gömbbé sűrűsödött.

– Jé! – hőkölt hátra.

A gömb pislogott egyet.

– Szia, Márk! – csengett egy vékony hang. – Én vagyok Szikra.

– Egy... fénygolyó beszél hozzám? – tátotta el a száját.

– Nem golyó, fénylény! – nevetett Szikra, és körbepülte őt. – Ez a jelmez mindig keresett valakit. Most téged talált meg.

Lent az utcán valaki kiáltott:

– Sötét van, félek!

Márk szíve összeszorult, de már nem annyira félt.

– Menjünk, Szikra. Világítsunk nekik! – mondta halkan.

A város új öre

Márk leugrott a lépcsőház tetejéről. A köpeny alakapott a levegő, mintha láthatatlan kéz tartaná. Nem zuhant, csak lassan suhant lefelé.

– Húú! – kiáltotta.

Szikra előtte repült, arany csíkot húzott maga után.

A sötét utcán a fényük bevilágított minden arcot. A gyerekek elhallgattak.

– Nézzétek! – mutatott fel egy kisfiú. – Valaki jön!

Márk mellkasa izzott, a jel táncolt a narancssárga felsőn.

– Semmi baj, csak egy kis áramszünet – mondta bátortalan mosollyal. – Itt vagyunk.

Szikra lágyan világított a kapuknál, lépcsőkön, hogy senki se botoljon meg.

Reggelre újra lett áram. Az emberek a boltban, a buszon csak erről beszéltek.

– Láttad azt a furcsa fényt tegnap? – kérdezték.

– Mintha egy lila köpenyes alak suhant volna végig az utcán... – suttogták.

Márk az iskolába menet lehajtotta a fejét, de a szája sarka mosolyra húzódott. A hátizsákja alján ott lapult összehajtván a köpeny.

Aznap este, amikor lefeküdt, Szikra finoman a párnájára ült.

– Tudod, az emberek emlékezni fognak a fényre – mondta.

Márk bólintott.

– Nem baj, ha nem tudják, hogy én vagyok. Elég, ha nem félnek.

Odakint halkán fújt a szél, és a lila köpeny alig hallhatóan susogott: suhh.

Attól a estén kezdve, ha a városban hirtelen felragyogott egy puha, lila csík az égen, a gyerekek mosolyogva néztek fel. Nem tudták pontosan, ki az, csak azt érezték, hogy valaki figyel rájuk. Márk ilyenkor óvatosan igazított a köpenyén, Szikra a vállán pihent, és csendben indult tovább a következő apró csoda felé.